

Počátky filosofování

Filosofovat je zásadně možno začít (event. začínat) odkudkoli a kdekoli, ale pak musíme počítat s tím, že je vždycky ve hře mnohé další jako jakési myšlenkové (intelektuální) „prostředí“, které v tu chvíli zůstává netématizováno (ale může být – podle okolností s větším nebo menším úspěchem – dodatečně, tj. v reflexi nebo spíše reflexích, odhalováno). Navzdory tomu se však ukazuje jako smysluplné některým „počátkům“ či „startům“ dát přednost před jinými. To, co tímto tvrzením chceme zdůraznit, je spíše kritické odmítnutí představy, že lze o některých tématech mluvit jako o „přirozeně“ počátečních (ať už v jakékoli interpretaci). A protože je samo filosofování (a filosofie) velmi často chápáno jako zkoumání, jaké je místo člověka ve světě, je třeba si hned také uvědomit, že není možno s jakousi samozřejmostí předpokládat, že je oprávněnější začít u člověka, abychom se dostali ke světu, anebo spíše začít u světa, abychom se dostali k člověku. Právě na tomto příkladu lze přesvědčivě předvést, že rozhodující není, odkud začínáme, ale zda hned na počátku nevynecháváme nebo dokonce nepopíráme něco takovým způsobem, že se pak k tomu už napříště nemůžeme dostat – ať už vůbec, anebo aspoň nikoli náležitým způsobem.

(Písek, 131208-1.)